

Wek mijn zachtheid weer

**Preek van zondag 25 december 2017 door ds Regien Smit
naar aanleiding van Open Deur Kerstverhaal en lied van Huub Oosterhuis**

*Wek mijn zachtheid weer
geef mij terug de ogen van een kind
dat ik zie wat is
en mij toevertrouw
en het licht niet haat*

Wek mijn zachtheid weer

Zachtheid is nu niet direct datgene, waar we beleidsmatig mee bezig zijn in het leven. Dat gaat toch meer om weerbaar worden, harder worden, kunnen opstaan voor jezelf, je plaats verdedigen. Zachtheid is meer iets wat je overkomt, wat er plotseling is.

De ogen van een kind

De ogen van een kind, kunnen de meest geharde crimineel overvallen met zachtheid. Loopt ie op de gang in de gevangenis vooral te dreigen, 'komt goed' te roepen, als hij meedoet met het vader voorlees project zie je hem de opnamekamer binnenkomen, gedoucht, geen haartje verkeerd, gladgeschoren, je gaat bijna tegen de vlakke van de wolk aftershave die om hem heen hangt. En als hij dan gaat proefdraaien, vraagt hij heel onzeker of hij het wel goed doet. Want hij kan niet zo goed lezen. De kinderoogen, die hij in gedachten voor zich ziet, maken hem zomaar kwetsbaar en zacht.

Dat ik zie wat is.

Kinderoogen, de ogen van een baby maken onze huid dunner. Ze maken de diepste zorg en beschermingsinstincten in ons wakker als er gevaar dreigt. We zien het kwaad ineens in al zijn

volheid, als een kind iets overkomt. Bij volwassenen kunnen we nog zeggen: had ie maar niet..... eigen schuld.....het is nu eenmaal oorlog, ik ben nu eenmaal soldaat. Het is de volkomen weerloosheid van een kind, dat maakt dat het kwaad niet weggeredeneerd kan worden. Onze ogen glijden weg van de zoveelste verdronken bootvluchtelingen. Maar de aanblik van een verdronken kind op het strand raakt een open zenuw. Dan roepen we: dit mag niet, dit kan toch niet gebeuren?

En mij toevertrouw

Is dat nu niet precies het onuitsprekelijke wonder van Kerst? Gods komst in de wereld, die zegt: hier ben ik. Twee ogen van een kind. Ik zie nog bijna niks. Ik kan helemaal niks. Willen jullie zorgen dat ik in leven blijf? God komt in de wereld, niet als degene, die het komt regelen. Maar als de volkomen weerloze en hulpeloze. Hij heeft zich aan deze donkere wereld toevertrouwd. Hij heeft vertrouwd op de plotselinge zachtheid, waarmee mensen zouden worden overvallen, wanneer ze kijken in de ogen van een kind. Er moesten engelen aan te pas komen om ervoor te zorgen dat het niet ten onder zou gaan aan kwaad dat zich niet laat vermurwen.

en het licht niet haat

Kinderen houden van licht. Ze zijn bang in het donker. Ze willen om zich heen kunnen zien. Kinderen vragen naar de waarheid. Ze geloven wat ze zien. Als volwassene weet je, dat het licht niet altijd fijn is. Het laat zien wat je liever zou willen vergeten. Het confronteert je, met wat pijn deed. Het verbreekt de illusies waarmee je denkt te kunnen leven. Het licht verdunt onze huid. Het doet ons staren naar de schaduwzijden in onszelf. Dan lijkt het donker aantrekkelijker, verhullend wat we liever niet zien.

Als God ons vraagt om te worden als een kind, dan nodigt hij ons uit om diezelfde weerloosheid en ontvankelijkheid aan te nemen, die Hij aannam door een kind te worden. Het is die uitnodiging, die onze zachtheid tevoorschijn roept, die ons aanmoedigt om zelf te kijken met de ogen van een kind. Dat we durven zien wat is, in plaats van wat er zou moeten zijn volgens ons eigen verwachtingspatroon. Dat we ons toevertrouwen, ook al is dat te midden van dreiging en kwaad. En dat we het licht, dat binnenkomt door de barsten van ons innerlijk, verwelkomen, ook al doet het pijn omdat het laat het zien wat we liever bedekken.

Als Gods kinderen mogen we stralen en licht verspreiden, opdat anderen daarmee de mogelijkheid krijgen dat ook te doen. Dat vraagt om die zo dwaas lijkende zachtheid, die dan misschien wel de meest taaie kracht blijkt te zijn, die liefde heet.

Amen.